

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24461/2023
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Константин Ранков из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину и ББ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1459/21 од 29.03.2023. године, на седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1459/21 од 29.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1459/21 од 29.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1110/21 од 07.09.2021. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев у односу на тужену Републику Србију којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој исплати 45.568,00 динара са каматом од 30.01.2014. године до исплате, као и износ од 47.944,00 динара са каматом од 18.02.2015. године до исплате, и да јој накнади трошкове спора. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженој Републици Србији накнади трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у односу на туженог ББ.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 1459/21 од 29.03.2023. године, ставом првим изреке одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужилце за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („ Службени гласник РС, бр. 72/11,...18/20) прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Побијаним правоснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву тужиле за исплату износа на име ненаплаћених потраживања из радног односа тако што је оцењено да је у односу на тужену Републику Србију тужбени захтев неоснован. О овом праву тужиле и о висини тражених накнада, нижестепени судови су одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиле и у односу на део одлуке којим је правоснажно одбачена тужба тужиле у односу на туженог ББ јер је донета применом релевантних процесних одредби закона, те посредно указивање на учињену битну повреду одредаба парничног поступка није од утицаја јер да се посебна ревизија не може изјавити из тог разлога. На основу изнетог је одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је недозвољена.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради исплате тужила је поднела 05.04.2021. године, а вредност предмета спора је 93.512,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по

средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**